

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 399/2015
28.04.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.К., због кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., адвоката М.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.436/13 од 09.07.2014. године и Вишег суда у Прокупљу Кж 288/14 од 17.03.2015. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.К., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.436/13 од 09.07.2014. године и Вишег суда у Прокупљу Кж 288/14 од 17.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К бр.436/13 од 09.07.2014. године окривљени М.К. оглашен је кривим због извршења кривичног дела шумске крађе из члана 275. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је осуђен на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, за коју је одређено да плати у року од 3 месеца од правноснажности пресуде и одређено да уколико осуђени новчану казну не буде платио иста ће се заменити тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара одмерити један дан казне затвора.

Наведеном пресудом обавезан је окривљени М.К. да оштећеном ШГ Т. на име имовинскоправног захтева – причињене штете плати износ од 69.392,24 динара у року од два месеца по правноснажности пресуде као и да суду на име судског паушала плати износ од 5.000 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Кж 288/14 од 17.03.2015. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног М.К. и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији К бр.436/13 од 09.07.2014. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.К., адвокат М.Г., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак.

Врховни касациони суд је у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног М.К. навођењем разлога за подношење захтева битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП – због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се она састоји, већ суштински у образложењу захтева, оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама наводи да се побијане пресуде заснивају искључиво на исказу и доказу ОЈП да је спорна катастарска парцела на којој је вршена сеча дрвене масе у 78 Одељењу шумске управе Куршумлија, да је ова подела интерна подела државно шумског земљишта на своје делове и није доказ о својини, јер доказ о својини може пружити једино Служба за катастар непокретности, а да је грешком својина окривљеног заведена на име Шумског газдинства Т., због чега окривљени води парнични поступак.

Како је дакле у поднетом захтеву само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, на погрешно и непотпуно утврђено

чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног М.К. одбацио као недозвољен, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**